DOMSTOLENS DOM
AF 30. NOVEMBER 1976 [1]

Jozef de Wolf
mod Harry Cox BV
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad i Nederlandene)

Sag 42/76

Sammendrag

Konvention af 27. september 1968 — retsafgørelse opnået i en medlemsstat — fuldbyrdelse i en anden kontraherende stat mulig i henhold til konventionens artikel 31 — retssag med samme genstand og samme parter indbragt for en ret i denne stat — forbud — sagsomkostninger

(Konvention af 27. september 1968, artikel 31)

Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er til hinder for, at en part, der i en kontraherende medlemsstat har opnået en for ham gunstig retsafgørelse, som i henhold til konventionens artikel 31 kan forsynes med fuldbyrdelsespåtegning i en anden kontraherende stat, ved en ret i denne sidste stat nedlægger påstand om, at den anden part i sagen dømmes til noget, hvortil han allerede er dømt i den førstnævnte stat. Denne opfattelse afkræftes ikke af det forhold, at den i konventionens artikel 31 ff nævnte fremgangsmåde i det foreliggende tilfælde på grund af de nationale retsregler, som skal finde anvendelse, kan vise sig at være dyrere end en ny sag vedrørende realiteten.

I sag 42/76

angående en anmodning, som i henhold til artiklerne 2 og 3 i protokol af 3. juni 1971 (EFT L 204 af 2. 8. 1975, s. 28) om Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (JO L 299 af 31. 12. 1972, s. 32), af Hoge Raad i Nederlandene er indgivet til Domstolen for i den kassationssag, som er indbragt for den nævnte ret af anklagemyndighedens derværende repræsentant mod en dom afsagt af Kantongerecht i Boxmeer i en sag mellem

JOZEF DE WOLF, Turnhout (Belgien)

1 — Processprog: Nederlandsk.

og

SELSKABET HARRY COX BV, Boxmeer (Nederlandene)

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af den nævnte konvention, og navnlig af dens artikel 31,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene A. M. Donner og P. Pescatore, dommerne J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart og A. O'Keeffe

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelsesdommen og de skriftlige indlæg — indgivet i henhold til artikel 5 i protokollen vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, jf. artikel 20 i statutten for EF-Domstolen — kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

1. Ved dom afsagt den 28. maj 1974 af retten (Vredegerecht) i Eerste Kanton, Turnhout, er selskabet Harry Cox BV (herefter benævnt Cox) ved udeblivelsesdom blevet dømt til at betale De Wolf Fl. 23,30 i henhold til faktura af 24. april 1973, fogedgebyr, en skønsmæssig fastsat erstatning på FB 500, procesrenter af de nævnte beløb og endelig FB 913 i sagsomkostninger.

Da sagsøgte ikke efterkom dommen, anlagde De Wolf ved Kantongerecht (underretten) Boxmeer sag for at få Cox dømt til at betale de ovenfor nævnte beløb.

Kantongerecht har ved dom af 8. juli 1975 givet sagsøgeren medhold i henhold til følgende bestemmelse i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af

retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (herefter benævnt konventionen):

Artikel 26, stk. 1

Retsafgørelser, der er truffet i en kontraherende stat, skal anerkendes i de øvrige kontraherende stater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

Artikel 31

De i en kontraherende stat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden kontraherende stat, når de på begæring af en berettiget part er forsynet med fuldbyrdelsespåtegning i sidstnævnte stat.

Kantongerecht har bl.a. anført følgende:

— Det følger af de nævnte bestemmelser, at den ovenfor nævnte belgiske dom skal anerkendes i Nederlandene, »uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde« i den i nævnte artikel 26 angivne forstand;

— imidlertid skal fuldbyrdelsespåtegningen i henhold til den nederlandske lov, som skal finde anvendelse, begæres på den i denne lov nævnte vis, hvilket i nærværende sag ville være mere byrdefuldt i økonomisk henseende (mindst Fl. 340) end anlæggelse af en ny sag med samme genstand, således at parterne har interesse i, at denne anden vej benyttes.

Anklagemyndigheden ved Hoge Raad har for denne ret indgivet begæring om kassation af den af Kantongerecht Boxmeer afsagte dom med den begrundelse, at den er i strid med konventionens artikel 31 om ikke med hele konventionen. Faktisk burde sagen ifølge konventionen have været afvist, thi De Wolfs seneste fuldbyrdelsesmiddel skulle bestå i at begære, at den belgiske dom forsynedes med tvangsfuldbyrdelsespåtegning.

2. A — Den 7. maj 1976 besluttede Hoge Raad at forelægge følgende spørgsmål for Domstolen:

Er artikel 31 i konventionen . . . — evt. i forbindelse med andre af konventionens bestemmelser — til hinder for, at en sagsøger, der i en kontraherende stat har opnået en for ham gunstig afgørelse, som i henhold til konventionens artikel 31 kan forsynes med fuldbyrdelsespåtegning i en anden kontraherende stat, i medfør af konventionens artikel 26 ved en ret i denne anden stat og i stedet for at begære fuldbyrdelsespåtegning nedlægger påstand om, at sagens anden part dømmes til noget, hvortil han allerede er dømt i den førstnævnte kontraherende stat, når det forudsættes, at denne ret ifølge konventionen i øvrigt er kompetent vedrørende kravet?

I henhold til dommens begrundelse er dette spørgsmåls betydning »særlig åbenbar i tilfælde, hvor der er tale om personlige fordringer af ringe størrelse, som i Nederlandene kan indbringes for Kantongerecht uden advokattvang, hvis de ikke overskrider et beløb på Fl. 1500, og, såfremt de ikke overskrider Fl. 500, er uden appelmulighed, og hvor disse omkostningsbesparende faktorer ville falde bort, såfremt den i konventionen nævnte procedure til erhvervelse af fuldbyrdelsespåtegning skal overholdes«.

B — Forelæggelsesdommen er registreret på Domstolens justitskontor den 14. maj 1976.

I henhold til artikel 5, stk. 1 i protokollen vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen, jf. artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen har regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber indgivet skriftlige indlæg.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

1. *Regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland* har bl.a. anført følgende:

A — Konventionens artikler 31 ff. har hovedsagelig til formål at sikre, at retsafgørelsen fra andre kontraherende stater kan erklæres eksigible i en enkel og effektiv procedure og på den for rekvirenten gunstigste måde.

Det følger af artikel 33, stk. 1 i konventionen, hvorefter »fremgangsmåden ved fremsættelse af begæringen« — hvilket vil sige begæringen om fuldbyrdelsespåtegning (artikel 31) — »afgøres efter lovgivningen i den stat, som begæringen rettes til«, at det ifølge konventionen er overladt til national ret at løse de spørgsmål, som ikke er løst i selve konventionen. Dette forklarer, at fuldbyrdelsen ikke er forenklet i lige høj grad af alle de kontraherende stater, navnlig for så vidt angår omkostninger. Således indeholder f.eks. den tyske gennemførelseslov til konventionen hjemmel for rekvirenten til at optræde uden advokatbistand, medens en sådan forpligtelse er fastsat i lovgivningen i det mindste i størstedelen af de øvrige kontraherende stater. Det er et spørgsmål, om opretholdelsen af så byrdefulde bestemmelser er helt og fuldt i overensstemmelse med traktatens artikel 220 og ånden i konventionen, navnlig når dette som her fører til, at den i konventionen fastsatte forenklede fremgangsmåde bliver dyrere end en normal retssag vedrørende hovedsagen.

B — Borset fra disse betragtninger er argumenterne for respektive imod en bekræftende besvarelse af spørgsmålet fra Hoge Raad følgende:

a) Den betragtningsmåde, at den i konventionens artikel 31 nævnte fremgangsmåde er eksklusiv, kan navnlig støttes på følgende overvejelser:

1. Hvis denne betragtningsmåde godtoges, ville udenlandske eksigible afgørelser kunne fuldbyrdes ensartet i hele konventionens gyldighedsområde. Konventionen ville herefter finde anvendelse på alle fuldbyrdelsesspørgsmålets aspekter, eksempelvis for så vidt som konventionen beskytter skyldneren mod endelig fuldbyrdelse af den udenlandske afgørelse, inden denne har retskraft, begrænser fuldbyrdelsen af udenlandske bødestraffe, indeholder hjemmel til delvis fuldbyrdelse af udenlandske krav, sikrer, at de regler, hvorefter anerkendelse af den udenlandske afgørelse kan nægtes, bliver ensartede, og endelig, gør det muligt for skyldneren at appellere den afgørelse, hvorved den udenlandske retsafgørelse erklæres for eksigibel.
2. Fuldbyrdelsesmåden forenkles og fremskyndes, idet kreditorerne ikke behøver at undersøge, om der findes andre måder end den i konventionen fastsatte.
3. I modsætning til andre tilsvarende, internationale overenskomster indeholder konventionen ikke nogen udtrykkelig hjemmel til, at kreditor kan vælge en sådan anden fuldbyrdelsesmåde.
4. Det vil under alle omstændigheder påhvile enhver af de kontraherende stater at sikre, at fremgangsmåden efter artikel 31 altid er så enkel, mindst besværlig og så effektiv som muligt.

b) For den betragtningsmåde, at konventionen, som i nærværende sag, ikke er til hinder for, at kreditor anlægger en ny sag efter national ret, kunne man bl.a. anføre følgende overvejelser:

1. Det er kun udelukket at anvende national ret i det omfang, dette følger af konventionens ordlyd. Konventionen forpligter alene de kontraherende til at sørge for, at parterne har mulighed for at anvende fuldbyrdelsesmåden i konventionens artikler 31 ff, men ikke til, at de skal udelukke andre muligheder for fuldbyrdelse af krav, for hvilke der findes udenlandsk retsgrundlag.
   Dette synspunkt bekræftes indirekte af artikel 26, stk. 2, første led i konventionen, hvorefter den berettigede part

»kan« anvende fremgangsmåden i konventionen for at opnå anerkendelse af den udenlandske retsafgørelse. Den nationale lovgiver kan altså give den nævnte part andre fuldbyrdelsesmåder, som fører til samme resultat.

2. I almindelighed bør en international konvention ikke nødvendigvis fortolkes således, at de berettigede alene skal støtte deres krav på denne ene konvention med udelukkelse af ethvert andet, selv mere fordelagtigt retsgrundlag. En modsat løsning kan alene anerkendes, såfremt den af konventionens fædre tilsigtede ensartethed havde absolut forrang. Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag, da konventionens hovedformål er en »forenkling af formaliteter vedrørende gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser« (EØF-traktatens artikel 220). Herefter har medlemsstaterne, når der findes en national fremgangsmåde, som er billigere end fremgangsmåden i artikel 31, ingen interesse i at påtvinge de berettigede denne. At give national ret mulighed for at i overensstemmelse med konventionens ånd at udfylde dennes bestemmelse i visse tilfælde, som dens forfattere ikke har forudset, bevirker, at den i borgernes interesse kan anvendes smidigt, en omstændighed, som ikke kan udelukkes på forhånd.
3. Man kan ikke herimod anføre, at en ny sag med samme genstand kun er mulig i det omfang, konventionen i almindelighed anerkender kompetencen hos den ret, hvor sagen anlægges, således at denne betragtningsmåde skulle føre til »tilfældige« resultater. Da fuldbyrdelsen faktisk normalt finder sted der, hvor den tabende part befinder sig, vil artikel 2 i konventionen, hvorefter principielt »personer, der har bopæl på en kontraherende stats område, ... sagsøges ved retterne i denne stat«, skal finde anvendelse i de fleste tilfælde.
   Yderligere er artikel 21 i konventionen under alle omstændigheder til hinder for, at der anlægges en ny sag med samme genstand, inden den sag, som er anlagt i den første stat, er afsluttet med en retskraftig afgørelse; debitor er således tilstrækkelig beskyttet.
   Endelig er der intet til hinder for, at konventionens generelle bestemmelser samt dens bestemmelser om anerkendelse af udenlandske retsafgørelser finder anvendelse selv inden for rammerne af en anden retssag vedrørende samme genstand.

C — Afgørende for svaret til Hoge Raad er dog ifølge forbundsregeringen, om medlemsstaterne ifølge traktatens artikel 220 og konventionen i sin helhed er forpligtet til at gennemføre fremgangsmåden i konventionens artikel 31 således, at den er så enkel, effektiv og billig som muligt. Hvis en sådan forpligtelse ikke findes, fører en sammenligning af de anførte argumenter til fordel for fremgangsmådens eksklusive karakter henholdsvis dens pluralistiske karakter til, at denne anden betragtningsmåde må vælges. Den er ikke til alvorlig fare for fuldbyrdelsens ensartethed inden for Fællesskabet, thi kun undtagelsesvis kan der anlægges ny sag vedrørende samme genstand. Yderligere opfylder denne antagelse konventionens grundlæggende målsætning. Det er navnligt fordelagtigt for borgerne i de øvrige kontraherende stater at anerkende den i nederlandsk lovgivning fastsatte og af De Wolf valgte fremgangsmåde, når der er tale om retssager, hvis genstand er af ringe værdi.

Spørgsmålet fra Hoge Raad bør derfor besvares således:

Muligheden for i henhold til artikel 31 i [konventionen] at begære fuldbyrdelsespåtegning af en retsafgørelse, truffet i en kontraherende stat, i en anden kontraherende stat, er ikke til hinder for, et en ny retssag med samme genstand som i den første kontraherende stat anlægges mellem de samme parter i den anden stat, såfremt den nye sag, som støttes på den første stats retsafgørelse, som skal anerkendes (artikel 26), har til formål at gennemføre det påberåbte krav på simplere

eller lettere vis. For så vidt som den nye retssag i øvrigt kan antages til realitetsbehandling i henhold til artiklerne 2 ff. og 21 i konventionen, afgøres det efter national ret i den anden kontraherende stat, ud fra hvilke retlige synspunkter der på ny og undtagelsesvis kan anlægges sag til trods for den foreliggende, udenlandske retsafgørelse.

2. *Kommissionen* har bl.a. anført følgende:

Som de betydeligste kommentatorer til konventionen mener, er det af dennes almindelige principper, at retterne skal anvende den i embeds medfør. Det synes altså, at det alene er en følge af oversættelsesvanskeligheder, at ordet »d'office« (i embeds medfør) efter begæring af den tyske delegation blev strøget i artikel 1.

Dette princip styrer også fortolkningen af artikel 31. Det modsatte kan ikke udledes af den nederlandske udgave af denne bestemmelse: »De ... retsafgørelser ... *kan fuldbyrdes* ...«. Denne formulering viser alene, hvilket i øvrigt er indlysende, at det står den berettigede part frit for at lade en tidligere opnået retsafgørelse fuldbyrde eller ej. Desuden fremgår denne fakultative karakter ikke af andet led i artikel 31 og af de følgende bestemmelser om fremgangsmåden ved fuldbyrdelse: Retsafgørelsernes fuldbyrdelse er betinget af, at de forsynes med fuldbyrdelsespåtegning (artikel 31); i artikel 32 ff. er der bindende bestemmelser for den fremgangsmåde, som skal følges for at opnå denne påtegning, osv.

Konventionens bestemmelser er en samlet, uadskillelig mekanisme, som ville berøves sin effektivitet, hvis visse af bestemmelserne i den ikke kunne anvendes. Kommissionen gennemgår denne mekanisme og understreger samtidig navnlig, at anerkendelses- og fuldbyrdelsesmulighederne bl.a. er betinget af, at konventionens bestemmelser om retternes kompetence overholdes (artikel 28, stk. 1, artikel 34).

Sagsøgeren har, ifølge Kommissionen, i nærværende sag misbrugt konventionens artikel 26 ved at anvende anerkendelsen »ikke som et middel til at gøre en retsafgørelse gældende uden at tage tilflugt til domstolene, men som et led i fuldbyrdelsen af en dom afsagt i udlandet.«

Det er ifølge Kommissionen korrekt, at konventionen ikke er til hinder for en ny dom, idet den selv indeholder bestemmelser om litispendens og indbyrdes sammenhængende krav (artiklerne 21 til 23). Når der derimod er tale om at opnå fuldbyrdelse af en dom afsagt i en anden kontraherende stat, er anvendelsen af artikel 31 ff. eksklusiv.

På dette grundlag har Kommissionen anført, at spørgsmålet fra Hoge Raad bør besvares således:

Artiklerne 31 ff. i [konventionen] er til hinder for, at en sagsøger, der i en kontraherende stat har opnået en retsafgørelse til sin fordel, som i en anden kontraherende stat vil kunne forsynes med den i konventionens artikel 31 omhandlede fuldbyrdelsespåtegning, i medfør af konventionens artikel 26 og i stedet for dér at begære denne påtegning, anmoder en ret i denne anden kontraherende stat om at dømme modparten til det samme, som denne er dømt til i den første stat.

Under den mundtlige forhandling, som fandt sted den 14. oktober 1976 har Kommissionen for De uropæiske Fællesskaber, repræsenteret af H. Bronkhorst, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste, givet følgende nærmere redegørelse for de argumenter, som Kommissionen har anført under skriftvekslingen:

Antagelsen af, at konventionen berøves sin nyttevirkning, hvis man ikke gør den i den fastsatte fremgangsmåde bindende, bestyrkes af dens artikel 36, hvorefter den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, kan anfægte afgørelsen ved appel eller genoptagelse mod den retsafgørelse, der giver tilladelse til fuldbyrdelsen: Denne bestemmelse vil ikke have noget indhold,

såfremt andre fremgangsmåder end de i konventionen fastsatte tillades.

Den af den tyske regering udviklede opfattelse i modsat retning strider imod følgende betragtninger:

— Den tillægger tilsyneladende EØF-traktaten og navnlig dennes artikel 220 højere rang end konventionen, medens begge disse aftaler i virkeligheden har samme gyldighedstrin i retlig henseende.

— Argumentet om de lavere omkostninger, som vil kunne følge af anerkendelsen af andre fremgangsmåder, kan ikke opretholdes. For så vidt nærmere angår konventionens nederlandske gennemførelseslov, bestemmer denne, at skyldneren skal afholde sagsomkostningerne, herunder advokatudgifter. Endvidere følger det af konventionens artikel 44, at »har den, som fremsætter begæringen, haft fri proces i den stat, hvor afgørelsen er truffet, er han uden videre berettiget til fri proces i forbindelse med den i artikel 32-35 omhandlede fremgangsmåde«.

Kantongerecht Bozmeer har ifølge Kommissionen fortolket konventionens artikel 26 forkert, idet han i modstrid med bestemmelsen ikke har »anerkendt« den af Vredegerecht i Turnhout afsagte dom, men selv har truffet afgørelse i en allerede afgjort sag.

Generaladvokaten har forelagt sit forslag til afgørelse den 9. november 1976.

Præmisser

1 Hoge Raad i Nederlandene har ved afgørelse af 7. maj 1976, indgået til Domstolens justitskontor den 14. maj s.å., i henhold til protokol af 3. juni 1971 forelagt Domstolen et spørgsmål vedrørende fortolkningen navnlig af artikel 31 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, herefter benævnt »konventionen«.

2 Det fremgår af sagsakterne, at efter ved retten (Vredegerecht) i Turnhout (Belgien) at have erhvervet dom over den i Nederlandene bosatte sagsøgte i hovedsagen til betaling af en faktura, har sagsøger i hovedsagen, der har bopæl i Belgien, anlagt sag ved Kantongerecht i Boxmeer (Nederlandene) mod samme sagsøgte og med samme sagsgenstand;

3 Kantongerecht har efter at have hørt sagsøgte antaget sagen til realitetsbehandling og truffet samme afgørelse som den belgiske ret;

4 herved har den nederlandske ret navnlig anført, at den på den ene side i medfør af konventionens artikel 26 skal anerkende den belgiske dom, men at på den anden side den fremgangsmåde, som sagsøgeren har valgt, efter neder-

landsk ret er billigere for parterne end fremgangsmåden efter konventionens artikel 31 ff, hvorefter der for præsidenten for den kompetente Arrondissementrechtbank skulle fremsættes en begæring om at forsyne den belgiske rets afgørelse med en fuldbyrdelsespåtegning;

5 anklagemyndigheden ved Hoge Raad har for samme ret indgivet begæring om kassation af den af Kantongerecht afsagte dom med den begrundelse, at sidstnævnte ret burde have afvist sagen, da fremgangsmåden i konventionens artikel 31 er sagsøgerens eneste middel til fuldbyrdelse af den belgiske rets afgørelse;

6 Hoge Raad har i det væsentlige anmodet Domstolen om at udtale, om konventionen er til hinder for, at en sagsøger, der i en kontraherende medlemsstat har opnået en for ham gunstig afgørelse, som i henhold til konventionens artikel 31 kan forsynes med fuldbyrdelsespåtegning i en anden kontraherende stat, for en ret i denne anden stat nedlægger påstand om, at sagens anden part dømmes til noget, hvortil han allerede er dømt i den førstnævnte stat.

7 Ifølge konventionens artikel 26, stk. 1 skal »retsafgørelser, der er truffet i en kontraherende stat, ... anerkendes i de øvrige kontraherende stater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde«;

8 selv om artiklerne 27 og 28 indeholder visse undtagelser fra denne pligt til anerkendelse, bestemmes det ikke desto mindre i artikel 29, at »den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet«.

9 Når en retssag admitteres, skal den ret, for hvilken sagen er forelagt, træffe en realitetsafgørelse, hvilket vil kunne medføre, at retten træffer afgørelse i strid med en ældre udenlandsk dom og således tilsidesætter forpligtelsen til at anerkende den;

10 det ville derfor ikke kunne forenes med de nævnte bestemmelsers indhold, om et søgsmål, der har samme genstand og samme parter som en sag, som en ret i en anden kontraherende stat allerede har afgjort, tages under realitetsbehandling.

11 Det følger ligeledes af konventionens artikel 21, at en sag som den, der er anlagt ved Kantongerecht i Boxmeer, ikke kan forenes med konventionens målsætning, idet artiklen bestemmer, at såfremt krav, »der har samme genstand og hviler på samme retlige grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige kontraherende stater«, er enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, forpligtet til at erklære sig inkompetent til fordel for denne ret;

12 denne bestemmelse viser klart, at det har været hensigten at undgå, at retterne i to kontraherende stater træffer afgørelse i en og samme sag.

13 Endelig ville en anerkendelse af en dobbelt behandling af hovedsagen, således som det er sket i den foreliggende sag, kunne føre til, at kreditor på grundlag af en og samme fordring forsynes med to eksigible retsafgørelser.

14 Denne opfattelse afkræftes ikke af det forhold, at den i konventionens artikel 31 ff nævnte fremgangsmåde i det foreliggende tilfælde på grund af de nationale retsregler, som skal finde anvendelse, kan vise sig at være dyrere end en ny sag vedrørende realiteten;

15 det skal i så henseende bemærkes, at konventionen, der i henhold til sin præambel har til formål »at tilvejebringe en forenkling af formaliteterne vedrørende gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser«, burde foranledige de kontraherende stater til at drage omsorg for, at omkostningerne ved den i konventionen anviste fremgangsmåde fastsættes således, at de opfylder dette hensyn til forenkling.

16 Herefter må spørgsmålet fra Hoge Raad i Nederlandene besvares bekræftende.

Vedrørende sagsomkostningerne

17 De udgifter, der er afholdt af regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har indgivet indlæg til Domstolen, kan ikke godtgøres;

18 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Hoge Raad i Nederlandene ved afgørelse af 7. maj 1976, for ret:

Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er til hinder for, at en part, der i en kontraherende medlemsstat har opnået en for ham gunstig retsafgørelse, som i henhold til konventionens artikel 31 kan forsynes med fuldbyrdelsespåtegning i en anden kontraherende stat, ved en ret i denne sidste stat nedlægger påstand om, at den anden part i sagen dømmes til noget, hvortil han allerede er dømt i den førstnævnte stat.

Kutscher Donner Pescatore

Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. november 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 9. NOVEMBER 1976 [1]

Høje Ret.

Det er en yderst beskeden sag mellem hr. Jozef de Wolf, toldspeditør i Turnhout (Belgien), og selskabet Harry Cox, som ligger i Boxmeer (Nederlandene), eftersom den angår inddrivelse af en faktura på 8 gylden og 30 centimer, som speditøren har gjort gældende, at det nederlandske firma skyldte ham. Men dette har

1 – Oversat fra fransk.